

Oni što Te nikad ne spominju ječe kao praporci u ovome razbitome svijetu:

Oni što Te samo riječju hvale, kojim čudom zapravo tavore. I još više, zašto su rođeni?

Samo jedno Sunce jest, ono zenitno Da: mnoštvo živih ogledala njegova Lica.

Svaka čista duša koja njegove prame zrači nalik mu je u odbljesku. Ona vidi samu sebe: njezina dubina je njen sverazdorni oganj.

Zašto se ne usudimo tvoju Tminu podržati? tvoje je naše lice s otvorenim srcem.

Reći: Ja vjerujem, znači isto tako tvoje Biće prihvatiti; ti opustošitelju i obnovitelju!

Reći: Amen, znači prahom biti kojim tvoj dah vitla da bi od njega stvorio Feniksa.

Poput šume u požaru na obali mora mi pjevamo da bismo dosegli neizrecivo.

Slika osvjetljuje pjenu valovlja, zgušnjuje bezobličnu Približnost.

Ali rasvjeta nam dolazi od noći, crni plam se ruši s beskrajnih prostora

Mi iščezavamo u visinama Amena, taj reski vjetar zbor nam pretvara u vulkan

O Presveto Trojstvo, nedostupna planino! strmino neba i mora

Da taj nezadrživi vulkan u našim grudima bude tvoja slika i tvoj vječiti oltar.

Preveo Ivan Pandžić

SNEN

Vlade Lozić

još jednom
bdim
zrim
snen zorama
nad jaucima
još jednom
nepovratan
nedodirnut
zauvijek